

דף נג.

עין משפט א.

ח"מ סימן רפכ סעיף א

א. כל הנותן נכסיו לאחרים אפי' בלשון מתנה אפי' שהיורשים אינם נוהגים בו כשורה אין רוח חכמים נוחה הימנו^ז, ומ"מ זכו האחרים במה שנתן להם. מ"מ מידת חסידות שלא להעיד^ח בצואה שמעבירין בה הירושה מהיורש אפי' מבין שאינו נוהג כשורה לאחיו החכם ונוהג כשורה.

הגה: ציוה לעשות בנכסיו הטוב שאפשר לעשות, הרי ינתנו ליורשים כי אין טוב מזה^ט.

ז. רמב"ם בפ"ו מנחלות הלכה י"א ממשנה פ"ח, ב"ב קל"ג ע"ב וכת"ק. ואין רוח חכמים נוחה מכיון שלא יודעים איזה זרע יצא ממנו. סמ"ע ס"ק א'. ואע"פ שלא נוהגים בו כשורה היינו שאינם נוהגים כבוד במורישם אע"ג שנוהגים כשורה במילי דשמיא. סמ"ע ס"ק א'.

ח. מימרא דשמואל לרב יהודה שינא שם.

וביביע אומר חו"מ ח"ח סי' ט' העלה דאם כותב בצואה שרוב הנכסים שלו ינתנו לבנו שהוא ת"ח, ושאר נכסיו לשאר היורשים שפיר דמי, ולא דמי למה שאמרו בכתובות נ"ז ע"א בכותב רוב נכסיו לבתו דהוי אעבורי אחסנתא, דשאני התם שאין הבת יורשת כלל, משא"כ בן בין הבנים די"ל דאין בו משום אעבורי אחסנתא. וכל זה בצואת שכיב מרע אבל בנותן מתנת בריא לדעת רבים יכול לעשות ולתת כפי ראות עניו שיכול אדם לעשות בנכסיו מה שירצה ולא שייך בזה משום אעבורי אחסנתא. ועוד שם העלה דאם השכיב מרע נותן לאחד הבנים החכם ומעביר מבנו השני שמחלל שבת בפרהסיא ועובר על איסורי תורה אין בזה משום אעבורי אחסנתא ע"ש.

ט. ממרדכי בפ' מי שמת סי' תרכ"ה וכתב שם דאפי' יש אפשרות להקדיש נכסיו, לתת ליורשיו עדיף, והטעם שזיכתה לו תורה בפרשת נחלות דיקומו היורשים תחת מורישן בנחלתן. סמ"ע ס"ק ד'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ב.

אה"ע סימן עא סעיף א

א. ' חייב אדם במזונות בניו ובנותיו הקטנים עד גיל שש^כ ואפי' נפלו להם נכסים מבית אבי אמם. ואחרי גיל שש^ל חייב מתקנת חז"ל עד שיגדלו, וגוערין ומפצירין ומכלימין אותו אם לא רצה לזונם ומכריזין בציבור פלוני אכזרי על בניו וכו' ואין כופין אותו, והוא דאינו אמיד, אך אם הוא אמיד שיש לו ממון הראוי לתת לצדקה^מ מוציאין ממנו בע"כ מדין צדקה עד שיגדלו.

הגה: ב. אין כופין^ג להשיא בנותיו ואע"פ שמצוה לתת נדוניא, מ"מ מה שירצה יתן רק שישאן.

עין משפט ג.ד.ה.

אה"ע סימן קיא סעיף טו

יד. אם מכרה כתובתה בין לבעלה בין לאחר, לא^ס הפסידה כתובת ב"ד, אבל^ע אם מחלה כתובתה לבעלה, הפסידה כב"ד. לפיכך אין הבנים יורשים כב"ד עד שיהיה שטר הכתובה יוצא מתחת ידם, דשמא מחלה אמם.

י. מכתובות ס"ה ע"ב. ולפי הר"ן כמזונות אמם ומתנאי כתובה, ולהרא"ש יראה דלא נגררים אחרי אמם וצ"ע אם חייב לפני שש גם אחרי מיתת אמם דנ"מ דיכולים הקטנים לומר ראשית רצוננו לקחת מזונות עד גיל שש ואח"כ לחלוק בירושה ועיין בח"מ.

כ. מהרא"ש.

ל. אם אין להם משלהם. כ"כ הב"ש ומתקנת אושא בדף מ"ט ע"ב.

מ. דרב כפה לרב נתן שם בדף מ"ט.

נ. היינו לענין פרנסה אבל להשיא אותם לחתן חייב כ"כ הח"מ. ולענין נדוני' מה שירצה יתן ממרדכי בקידושין והביאו הרמ"א.

ס. וה"ה דכל תנאי הכתובה לא הפסידה. ח"מ.

ע. ולא דמי למי שהתחייב לזון בת אשתו בסי' קי"ד דאין פטור האם מועיל למזונות הבת, דשם זכתה הבת בשעת נישואין מה שאין כן כאן הבנים והבנות לא היו בשעת הנישואין, והוי דבר שלא בא לעולם לדשלב"ע דלא זכו, וע"כ האם יכולה למחול, כ"כ הח"מ בסי' ק"ה ס"ק י"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט וז.

אה"ע סימן יז סעיף נו

נו צח. הלך בעלה למדה"י^פ ונישאת ע"פ עד אחד או שניים, אפי' רק נכנסה לחופה ובא בעלה, תצא משניהם, ואין לה כתובה^צ ולא תוספת. וכן פירות שאכל השני קודם שבא הראשון^ק. ונפסלה מכהונה ומתרומה, ואם היא בת לוי, ממעשר. אולם בעלה הראשון יורשה^י. מתו אחיו של זה ואחיו של זה חולצין^ש והוולד מן השני ממזר מן התורה, אם^ת התעברה בו עד שלא מת הראשון או גירשה, דאל"כ הוא ממזר רק מדרבנן^א, והוולד מהראשון אם בא עליה קודם שגירשה^ב השני או מת, ממזר מדבריהם.

עין משפט וז.

אה"ע סימן צג סעיף ט

ט יב. מחלה כתובתה לבעלה, הפסידה המזונות לאחר מיתתו, אבל בחייו^ג יש לה מזונות, ויש מי שאומר שהפסידה גם בחייו המזונות.

פ. ממשנה יבמות פ"ז ע"ב.

צ. ואפי' נתגרשה מאחד ולקחה השני, אין לה כתובה ממנו כ"כ הח"מ. ומש"כ אפי' נכנסה רק לחופה הוא, אפי' אם נתייחדה אחר הקידושין בלבד, כ"כ הח"מ. ואם נישאת ע"פ שניים, עיין ברא"ש.

ק. והראשון אוכל עד הגירושין ממנה, כ"כ הח"מ. וה"ה שאם נטלה כתובה מהשני לפני שבא הראשון אינה מחזירה, דאותה שעה אשתו היא ונטלה בהיתר. ושניהם אינם מטמאים לה, ואפי' שהראשון יורשה, מכיון שנפסלה לו אינו מטמא לה כ"כ הח"מ. ושניהם אינם מפירים נדריה, ואין להם מציאתה ומעשה ידיה.

ר. כ"כ הב"י והרב המגיד ובסי' קנ"ב כתבו הרמ"א בשם י"א, וצ"ע שהרי זה מוסכם.

ש. אחיו של הראשון חולצין מדאורייתא דזקוקה היא, ואחיו של השני חולצין מדרבנן כ"כ בב"ה. ואחיו של שני נאסרה עליהם, וא"כ משכחת לה דאסורה לאחיו של הבעל בכה"ג שנישאת ע"פ עד אחד ובא בעלה אח"כ, כ"כ בח"מ.

ת. כ"כ הח"מ דהיינו עיבור, אף שלשון השו"ע נקט לידה.

א. זו דעת הטור ותוס' וכך פסק השו"ע, אבל הרמב"ם סובר שאינו ממזר כלל.

ב. ויש חולקין דאף לאחר שגירשה השני, ממזר מהראשון מדרבנן כ"כ בב"ש.

ג. דמזונות לאו מתנאי כתובה הם בחיי בעלה, אלא תחת מעשה ידיה, כ"כ הח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הגה: יג. מחלה הכתובה^ד ליתומים איבדה מזונותיה, בד"א^ה שמחלה כל הכתובה כולל התוספת, אבל^ו שיירה מקצתה ניזונית, ואפי' לא שיירה אלא התוספת בלבד או מקצתה.

אה"ע סימן קה סעיף ד

ד. ה. המוכרת כתובתה בין לבעלה בין לאחר, לא^ז הפסידה תנאי הכתובה. ואבל המוחלת לבעלה איבדה^ט תנאי הכתובה, ואפי' נדונייתה אם אינה בעין איבדה, וי"א דלא איבדה נדונייתה אלא א"כ אמרה כל מה שכתוב בשטר הכתובה מחול לך.

עין משפט ט. יו"ד סימן שעג סעיף ד

ה. ד. אלו הקרובים שמיטמא להם: אשתו הנשואה לו והיא כשרה^כ, אבל אם היא פסולה לו אינו מטמא לה, וכן היא לא אוננת עליו ורשאית

ד. שם ממימרא דרבין. והר"ן בפ' נערה ובב"י.

ה. וה"ה דכתביעת כתובתה בעינן שתתבע הכל או בסתם, כ"כ הח"מ. ועיין בגמ' דף ל"ז ע"ב ובמסקנה שם.

ו. והיתומים במקרה זה יכולים לשלם לה היתרה ויפטרו ממזונות, כ"כ הרא"ש בפ' י"א דכתובות.

ז. כתובות נ"ג ע"א דזוזי אנסוהו. ואפי' מכרה בבי"ד לא הפסידה אפי' שהיא חושבת שהפסידה, כי הלקוחות ירשו אותה, כ"כ הח"מ.

ח. וכלפי המזונות בחייה עיין בסי' צ"ג. ואין לומר דכבר זכו הבנות, דבמזונות שבשעת נישואין לא היו בעולם והיו מזכה דבר שלא בא לעולם לדשלב"ע, ולא דמי לסי' קי"ד, למתחייב לזון בת אשתו דאין פטור האם מועיל דשם כבר זכתה כי היתה בשעת נישואין, כ"כ הח"מ. והראב"ד תמה על דיעה זו כלפי מזון הבנות, והמ"מ הניח בצ"ע ועיין בסי' קי"ב סעיף א' ברמ"א שהביא דיעה זו.

ט. משא"כ במוכרת לא הפסידה שאני אומר זוזי אנסוהו ע"כ לא פקע זכותה בתנאי הכתובה, כ"כ בט"ז.

י. דעת הרמב"ן והרשב"א דנדוניא בכלל כתובה, אך דעת הרמב"ם פליג.

וכתב הריב"ש דהיכא שזה לא בעין אף הרמב"ם יודה שזה בכלל כתובה, ועיין בח"מ, ודעת הרי"ו דלא איבדה נדונייתה היינו דעת המ"מ ברמב"ם ודלא כריב"ש ברמב"ם. ח"מ.

כ. מברייתא יבמות צ' ע"ב, ובדף כ"ב ע"ב.

גם לא ליטמא לו.

ה. הכהן מטמא לאמו אפי' נתחללה ל, וכן מטמא לבנו ולבתו חוץ מבנו ובתו משפחה או כותית.

כהן מטמא לאחיו ולאחותו מאביו אפי' הם פסולים^מ אא"כ הם בני שפחה או כותית, אבל לאחיו ולאחותו מאמו אינו מטמא. וכן אינו מטמא לאחותו הארוסה אפי' ארוסה לכהן, וכן אינו מטמא לאחותו האנוסה או המפותה, אבל מטמא לאחותו ארוסה שנתגרשה מן האירוסין לבוגרת ומוכת עץ, וכן מטמא לשומרת יבם^י אפי' שכתב לה בכתובה שאם ימות בלא בנים תחזור כתובתה לבית אביה.
יו"ד סימן שעד סעיף ד

ה. ד. כל הקרובים שהכהן מטמא להם מתאבלים עליהם, והוסיפו עליהם אחיו מאמו, ואחותו מאמו בין בתולה בין נשואה ואחותו הנשואה מאביו אע"פ שאין הכהן מטמא להם מתאבלים עליהם.

ה. ה. בנו ובתו ואחיו ואחותו אפי' הם פסולים מתאבל עליהם, חוץ מבנו ובתו אחיו ואחותו משפחה וכותית שאינו מתאבל עליהם ואשתו הפסולה.

אה"ע סימן נה סעיף ה

ה. ארוסה שמתה, אם היה הארוס כהן, אינו מטמא לה. ואם מת הוא, אינה חייבת ליטמא לו, ואינו יורשה, ואינו חייב בקבורתה, אלא אביה יורשה ואביה קוברתה. (וה"ה אם נשאה במקום שלא זכה בנדוניא (סברת הרב), כדרך שנתבאר ס"ס נ"ג).

ל. בתורת כהנים דריש לה מקרא.

מ. ממשנה יבמות כ"ב ע"א.

נ. פי' שנפלה לפניו וכיון שיוורש כתובתה, ואפי' בקטנה שאין לה נכסים דלא פלוג. עיין בגאון אות י"א-י"ב.

עין משפט י.

אה"ע סימן נז סעיף א

א. הבעל יורש את אשתו מרגע שיצאה מרשות אביה אע"פ שלא נכנסה לחופה עדיין^ט. כגון שהלך האב עמם ונכנס הבעל עמה בדרך לחצר ונתייחד עמה לשם נישואין ומתה ה"ז ירשנה בעלה.

ב. היתה אלמנה או בוגרת או יתומה, והלכה היא בעצמה מבית אביה לבית בעלה, ואין עמה לא בעלה ולא שלוחיו ומתה בדרך, אין הבעל יורש אותה.

עין משפט כ.

אה"ע סימן נה סעיף ו

ג. המאירס את האשה וכתב לה כתובה, ולא כנסה לחופה, עדיין ארוסה היא ואינה נשואה, שאין הכתובה עושה נשואין; ואם מת או גירשה, גובה עיקר כתובה מבני חורין, ואינה גובה תוספת כלל, הואיל ולא כנסה. אבל אם אירס אשה ולא כתב לה כתובה, ומת או גירשה והיא ארוסה, אין לה כלום, ואפילו העיקר, שלא תקנו לה עיקר כתובה עד שתנשא או עד שיכתוב. (וי"א דארוסה יש לה כתובה) (הרא"ש והר"ן והטור), (אבל נוהגין כסברא הראשונה).

עין משפט ל.

אה"ע סימן נה סעיף ה

עין לעיל עין משפט ט

ט. ממשנה וגמ' כתובות מ"ט ע"ב. אע"פ שלא נכנסה לחופה עדיין הואיל ונעשית ברשות בעלה ורק ליורשה ולא לשאר הדברים דאין מטמא לה ולא זוכה במציאתה ואין מיפר נדריה, כ"כ רש"י והר"ן. ולדעת התוס' מטמא לה ג"כ ומפר נדריה, ועיין בב"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

דף נג:

עין משפט א.ב.

אה"ע סימן סט סעיף ב

ב. העשרה דברים הם: ^ע מזונותיה, כסותה, עונתה, עיקר כתובה, רפואתה, פדיונה, קבורתה, להיות ניזונת מנכסיו ויושבת בביתו אחר מותו כל זמן אלמנותה, בנותיו ניזונות עד שיתארסו, בניה הזכרים ממנו יורשים כתובתה יותר על חלקם בירושה שעם אחיהם.

אה"ע סימן קיב סעיף א

א. מתנאי ^פ כתובה שהבנות ניזונות אחר מות אביהן עד שיתארסו או עד שיתבגרו, ^צ ואפי' לא נכתב בכתובה ^ק, או לא נכתבה כתובה כלל במקום שאין כותבין. ואפי' מחלה ^ר אמם הכתובה בפירוש יש לבנות מזונות ^ש, וה"ה אם אמם נתגרשה חייב במזונות הבנות.

ע. כתובות מ"ו ע"ב ומ"ז ע"ב וכן כ"א ע"א ונ"ב ע"ב ופלוגתא דתנאי אי דאורייתא אי דרבנן, ולדעת הרמב"ם שלושתם דאורייתא, ולהרא"ש מזונות מדרבנן, ולהר"ן אף כסות מדרבנן כ"כ בפ' נערה וכך היא דעת הרמב"ן שכל הפסוק לענין עונה הוא בלבד, ועיין בפ' הרמב"ן על התורה. ונ"מ אם אומרת איני ניזונת ואיני עושה, דלהר"ן הכסות בכלל. ועיין ברמ"א סעיף ד' ובב"ש ס"ק א'. ועיין בשו"ת "יביע אומר" ח"ג סי' י"ד, ט"ו, ט"ז, י"ז באריכות גדולה שהעלה דדעת השו"ע דחייב מזונות מדרבנן וכדעת הרי"ף והרא"ש. ושם הוסיף דאף בזה"ז שהחתן מקבל בקנין על כל השעבוד שבכתובה אין חיוב המזונות אלא מדרבנן, ושאל דעתו להשתעבד אלא לפי מה שחייבוהו רבנן. וכן העלה דגם הבעל מוחזק במזונות ע"ש.

פ. כתובות נ"ב ע"ב וכת"ק בברייתא.

צ. אפי' כתב כל שאר התנאים, אבל "ובנן נוקבין" לא כתב, אמרינן טעות סופר אם לא שכתב בפירוש שלא יזונו. ח"מ.

ק. זו דעת הטור והראב"ד, אבל לדעת הרמב"ם במקום שכותבין ואין לה כתובה בידה אמרינן דמחלה ואין לה גם תנאי כתובה כ"כ הב"ש.

ר. לא נתבאר בראב"ד בפ' י"ט מאישות שהוא בעל דין זה, מה הדין אם מחלה אמם בפירוש במזונות הבנות, כך העיר הח"מ.

ש. דלא אמרינן שהפסידו הבנות וניזונות מבני חורין כ"כ הח"מ, ואפי' ילדה אחרי שנתגרשה כ"כ הב"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

אה"ע סימן קיב סעיף ג

ג. נתארסה הבת בעודה קטנה, איבדה מזונות מהאחין^ה והארוס חייב במזונותיה^א, וי"א דלא איבדה אלא בנתארסה כשהיא נערה,^ב וי"א דוקא נתארסה מעצמה, אבל מדעת אחיה לא איבדה.

עין משפט ד.ה.

אה"ע סימן קיב סעיף ד

ד. נישאת הבת ומיאנה^ג, או נתגרשה, או נתאלמנה, הואיל ועוד לא בגרה, אפי' שהיא שומרת יבם, ניזונית עד שתתבגר או תתארס שוב, וי"א דוקא מיאנה או נתגרשה, או נתאלמנה מאירוסין, אבל אם כבר נישאת, שוב אין לה מזונות, גם אם נתגרשה או נתאלמנה^ד. וי"א דוקא בחיי אביה אבל מת אביה, מיד שנתארסה איבדה מזונותיה.

עין משפט ו.ז.

אה"ע סימן קיב סעיף ה

ה. יבם אשת אחיו וילדה לו בת, אם לא היו נכסים לאחיו המת, הבת ניזונית מנכסי אביה שהוא היבם^ה, אבל אם היו נכסים לאחיו המת

ת. טור, אף דאירוסין אלו הם מדרבנן, איבדה המזונות לדעת הרמב"ם.

א. שאינה בוגרת שתזון עצמה ואין אדם רוצה שתתבזה ארוסתו, ואפשר לפ"ז דהארוס חייב רק עד שתתבגר, כ"כ הח"מ והוא מהר"ן.

ב. טור מהרמ"ה. ואף דאין מעשה קטנה כלום אפשר דעשתה מדעת אמה, או שאירי שהגיעה לפעוטות ח"מ.

ג. כרב ששת שם וכך פסק הרי"ף ועוד, וסוברים אף שנישאת חוזרת לבית אביה לאכול ועיין בה"ה. וזו גם דעת הרמב"ם, אבל דעת רש"י והר"ן דוקא באלמנה מהאירוסין או מגירושין, אבל במיאון אף בנישאת חוזרת, כ"כ הח"מ שהמיאון עוקר לנישואין מעיקרא.

ד. טור בשם הרא"ש. דדוקא נתאלמנה מהאירוסין או נתגרשה, אבל מן הנישואין אף בחיי אביה אינה חוזרת, אבל התוס' בשם ר"ח סוברים אף מהנישואין חוזרת כל שאביה חי, ועיין בכתובות נ"ג ד"ה אלמנה ובח"מ.

ה. בעיא דר"ל שם דף נ"ד ע"א. דאם לא היו נכסים לאחיו המת שאז כתובתה על נכסי השני ויש לה ת"כ ממנו כולל מזונות בתה מהיבם, אבל כשיש נכסים לראשון שכתובתה על נכסי הראשון, בעיא בגמ' אם יש מזונות לבת היבם מנכסיו כיון דמראשון

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הבת אינה ניזונית מהם, וניזונית מהשני רק בחייו, כדין שאר הבנים והבנות בחיי אביהן.

ו. בת משנייה, ובת אנוסתו^י, אפי' נולדו אחר שנשאה, וכן בת ארוסתו^י שנולדה בעודה ארוסה ואח"כ נישאת לו^ח, אין להם מזונות אחר מיתת אביהן, אבל בחייו חייב להן כדין שאר הבנים והבנות.

לית לה דהא לאו בתו היא, שכתב לה "ובנן נוקבין דיהוו ליכי מנאי", ובת זו לא מהמת. ולהלכה קימ"ל כל מה דלית ליה מראשון לית לה מהשני, וכ"פ הרא"ש והר"ן, אבל התוס' פירשו דגם אם הראשון לא הניח נכסים, מ"מ הבעיא קיימת בגמ' אם יש לה מזונות לבת מהשני. דאמרינן בה ת"כ ככתובה, והגם שאין מוצאין ממנו מ"מ לתוס' אם תפסה אין מוצאין מידה ועיין בב"ש.

ו. דלאנוסתו לא תיקנו לה כתובה, ובעיא אם יש לה תנאי כתובה וה"ה באנוסה עצמה בעיא אי אית לה מזונות אחר מיתת בעלה, ועלו בתיקו ולקולא אין לה כ"כ הרא"ש. בח"מ.

ז. אבל אם הרתה בעודה ארוסה ונולדה הבת אחרי שנישאת לו, קרינן בה דיהוו ליכי מנאי ויש לה מזונות אחרי מיתת אביה, כ"כ הח"מ.

ח. שאם מת לפני שנשאה כיון שהיא עצמה אין לה מזונות, גם לבתה אין כ"כ הרא"ש והראב"ד, אבל הר"ן פירש דאיירי שכתב לה כתובה בעודה ארוסה ומת בעודה ארוסה, שלה בכה"ג יש מזונות והבעיא היא למזונות הבת בכה"ג ועיין בח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com